

ДІЛО

ВИХОДИТЬ ЩОДЕННО ПЕРЕДПОЛУДНЕМ

**РЕДАКЦІЯ
І АДМІНІСТРАЦІЯ:**
Рівня, Ринок 70, П. пов.
Конто почт. нмз. 143.322.
Адреса для телеграм:
„Діло“ Львів.
Гол. Редактор приймає
від 1—2 год. передпол.
Рукописи не звертаються.

ПЕРЕДПЛАТА:
Місячно в краю 4-20 зл.
ЗА ГРАНИЦЕЮ:
В Австрії 1 зол., Франції
Голландії, Бельгії 20 фр., Німеччині 2-30
гр., Італії 2-30 лір, Польщі 2-30 злот., Румунії 150 лей, Болгарії 7-50
лв., Астрії 7-50 зл. Замит
адреса 1 злот.

**В справі оголо-
шень звертатися
до Адміністрації.**

ЦІНА
ОДНОГО ПРИМІРНИКА
17 сот.

ГОЛОВНА РАДА КРАЕВОГО ТОВАРИСТВА ГОСПОДАРСЬКОГО „СІЛЬСЬКОГО ГОСПОДАРА“ У ЛЬВОВІ

заявляє про отримання

Господарський З'їзд.

З'їзд відбудеться у Львові дня 25. липня (субота) 1925. в год. 10. зранка у власній домівці при вул. Зіморевича ч. 20, I. пов.

В порядку дня З'їзду входять:

1) Відкриття З'їзду Президією Головної Ради.

2) Сучасний стан нашого села і станова організація селянства — реф. інж. Юліан Павликовський.

3) Повна Філія і Кругосіл „Сільського Господаря“ серед сучасних умов — реф. Остап Луцький, віцепрезидент Товариства голова Філії в Стрию.

4) Молочарські Спільки і їх завдання на полі піднесення годівлі рагати худоби — реф. інж. Андрій Палій, директор Краєвого Союзу господарсько-молочарського в Стрию.

5) Спільковий збут худоби — реф. Остап Луцький.

6) Насінництво в Галичині і годівля збіж у селянських господарствах — реф. інж. Осип Дідич.

7) Справа управи цукрового буряка — реф. інж. Євген Архипенко, редактор „Сільського Світу“ і член Головної Ради Т-ва.

8) Земельна справа — реф. інж. Юліан Павликовський.

9) Закриття З'їзду.

До участі в З'їзді управленні всі члени Товариства, а зокрема всі голови чи то заступники голов Філій і філіяльні відпоручники, відпоручники центральних культурно-освітніх установ і економічних інституцій, які висилають своїх представників до Головної Ради „Сільського Господаря“, представники Повітових Союзів Кооперативів і фахово вишкolenі агрономи. — Одночасно з тєю оповісткою висилається запрошення на гомиєнні адреси. На випадок недержання запрошення управленні до участі в З'їзді одержуть його в бюрі „Сільського Господаря“ в дні З'їзду від год. 9-ї зранка почавши.

В дні 26. липня 1925 о год. 10 зранка відбудеться в салі „Сільського Господаря“ наради агрономів присвячені справі створення станової організації українських агрономів.

ЗА ГОЛОВНУ РАДУ:

Інж. Юліан Павликовський вр.
віцепрезидент.

о. Тимофей Ковалюк вр.
секретар Ради.

Братня допомога.

Велика війна, а потім революція, не щадили українського народу. Шість шість літ доводилося йому пережити важке лихоліття фізичного виснаження та матеріальної руїни.

Здавалося, що з хвилиною як замовкли гармати, починається для нашого народу час відпочинку і час відбудови. Здавалося, що настане велика пора всестороннього національного ренесансу. Та доля була немилосердна. Вона не дала спочити ні нервам ні обезсиленому народному організмові. Бо ось у 1922/23 р. десь із бездні Чорного моря виповзла на широкі українські лани наддніпрянської України страшна, немовишна потвора, якій ми тма голод.

Задрижали українські міста і села, плачем сповилися широкі лани, замислилися українські міста, глянувши в обличчя голоду, того страшного некроного ворога всякого життя. Цар-голод звів безкровний бій, а триумфом пронісся зловжати поперек українських ланів і залишив за собою сліди руїни, сліди торі і муки. Тисячі невинних жертв відшлю гризти сире землю. Тисячі їх тих виголоджених кістяків, припада під свій таємний покров український чорнозем.

Весь світ задригався тоді на те горе народу. Весь світ узяв визначну участь в допомозі невинним жертвам голоду, весь культурний світ почав боротьбу із ним. Український народ під Польщею не міг сказати рівнодушно на муки та перодсмертні судороги свого більшого брата, що простягнувся в

голодовий агонії над ревучим Дніпром. Менший брат, обезсилений та підковито зруйнований війною і битий бездушно мачухою-дійсністю простягнув терплячому більшому братові свою слабеньку руку допомоги. Не багато, бо сам він мало що мав, та все таки зібрав він тоді на бідних землях Галичини та Волині круглу суму чотирох тисяч доларів та зужив їх на допомогу для тих, що падали в голодовому безсиллю там — над Дніпром.

Але доля, видно, рішуче розділює свої болючі дари. Бо ось прийшов 1924 рік з його невротами і з карпатських гір від Бескиду по Чорногорі виповзло зі своїх каміньних нор та простелилося по галицькій і волинській волості розлистає, обдерте жарово голоду. Сумом і горем окуталася галицька земля. Загроза смерті повисла над українським селом. Порятунку та допомоги не можна було надіятися нізвідки, бо всюди в тому році врожаї завели. Сам нарід почав помагати собі. Але яка це могла бути поміч. Голодний голодний порятункувати не міг. Можна було виявити тільки добру волю, тільки благородні зусилля, але ставити побіжно чодо елементарному нещастю було нам не по силам.

І ось у цей грізний мент борікання заворушився наш більший брат над Дніпром. Він не забув на братську допомогу з 1922 р. Він не забув свого меншого брата в нужді, горю та біді. Не будучи сам ні в надмірних достатках, ні в повному забезпеченні він все таки витягнув братерську руку допомо-

ги, він по своїм силам сповнив свій почесний обов'язок кооли.

Український Червоний Хрест із Халкова переслав своїм голодуючим братам в Галичині та Волині під українських селян та робітників 16 вагонів збіжжа. Тих шіснацять вагонів збіжжа представляють кругло вартість 100 тисяч золотих або 20 тисяч доларів. Не забув той брат в першій мії за дітей. Ця велика допомога, що становить на українській території під Польщею цілу третину польської державної допомоги для голодуючих причинилася до врятування не одного життя. Вона обгерила не одні материнські слози, вона внесла в наболілі груди не одного батька промінь надії, промінь віри в силу українського народу. Не одному оковрила вона очі на те, що там

над Дніпром, там за Збручем, за львівською лінією.

Бється українське серце, живе українська душа, авраплива на горе та нужду всього українського народу без огляду на те, де він силую обставини найшовся.

Ця велика допомога українського селянина і робітника для свого голодуючого брата в цьому році розбудить наново кровні зв'язки, зав'яже тісні духові вузли між українськими масами по обох боках кордону. Всі врятовані від мученицької голодової смерті певно почуватимуть у своїх серцях не тільки вдячність, певно наповняють їх не тільки симпатіями до своїх закордонних братів.

В. М.

Сучасна середня школа і завдання учительства.

(З приводу З'їзду вчителів середніх і вищих шкіл.)

Школьно тут, у спокійній підгірській кітловині, палеко від великоміського шуму (бо до великих міст треба всеж таки зачислити й Львів, не зважаючи на всю його сучасну мізерність) можна зібрати свої думки та звести відповідні висновки. Треба вже раз проаналізувати шкільне життя та подати до відома загально сумні факти з не іга сі studio...

Сучасна українська середня школа — це одно велике непорозуміння. На це зложилися найрізніші чинники: політичні умовини створили непевність завтрашнього дня, економічна скрута викликала важку боротьбу за існування, нестерпучі суспільні та національні відносини не дають змоги поставити на належній висоті справу виховання й навчання.

Школу творять: шкільний будинок, ученики та вчителі. Наші середні школи (восьмих для прикладу львівські державні й приватні школи) приміщені здебільша в будинках, що глумують з усіх кінців шкільної гігієни. Замість просторого подвір'я, де могли б діти відсажитися чистим повітрям, — вузький коридор, де й повернутися неможливо. Замість широких, високих і соняшних світлиць — по більшій частині вузькі, низькі й вогкі кімнати (скуповлені з покоїв приватних мешканців) або непривітні касарняні салі, зичайно без роздягальні, так, що нагортки дітей висять у шкільній кімнаті. У західно-європейських державах такі „шкільні будинки“ закрила б санітарна поліція, однак ми мусимо бути вдячні й за такі, бо заля недостатчі приміщення, навчання в деяких класах мусить відбуватися безпосередно після обіду. Класи переповнені, бо шкільна влада не дає дозволу на відкриття нових відділів. Лавки, на котрих сидять діти 5—7 годин денно, не відповідають приписам шкільної гігієни, недостатка приладів до науки не тільки в приватних, але й державних школах, не дозволяє вести наглядного навчання згідно з вимогами сучасної методики, та експериментальної психології. Не треба забути донадувати, що така „школа“ — це справжній „мук“

Негігієнічне уладження школи, алогічне назначення після обіду, перетяження заняттями в школі, алогічні життєві умовини нашої шкільної дітвори, що часто віднозять собі кусня хліба, щоби купити собі зшитки, чи дорогі шкільні підручники — все те складається на жадливе поширення сухії та інших важких недуг. Учителів української середньої школи доводиться ствердити в кожній класі, що більшість наших дітей уже впала жертвою сухії. Щастя ще, коли дитина в першій стадії недуги має спромому лічитися кварцовою лампою та відповідно віджизнювати ся. На жаль, більшість хорих дітей не лічиться та інших заражує... Жовті обличчя, малокровність, відверлий кашель, вузький обвід грудної клітки, атом, пітіння та інші знаменні симптоми сухії, доводять часто до того, що діти не ходять до школи та занебаються в науці.

Наша молодь живе в невинно важких обставинах. Учні наших середніх шкіл — це переважно селянські діти, яким батьки можуть оказати тільки незначну поміч. Коли прийдемо на увагу стихійні нещастя (посуку, повінь ітд.) та суспільні відносини, то не можна дуватися, що наші малоземельні селяне, обтяжені податками та пригноблені зусиллями шаберетти своє господарство перед цікавою ліквідацією, не мають змоги посилати своїх дітей у середню школу. Але й тим дітям, що вже кілька літ тому почали вчитися в середній школах, не в силі батьків допомогти безжурно докінчити своїх студій так, що значна кількість нашої молоді голодує!

Опівкуни клас мають спромому ствердити це сумне явище з нагоди обов'язкових відвідин учнів в їх приватних помешканнях. „Помешкання“ навіть і назвати не можна сучасними, ні підземні, вогкі льохні львівських знищених каміниць або передміських хат, де живуть наші нещасні діти. В шкільнійшому положенні діти, що їх приміщено в бурсах, хоч і тут умовини далеко не ідеальні... Часто доводиться опівкуни уладжувати гоошени збір-

це Петриха, жінка старшого брата
з Вербова. Була це бездітна, сере-
дньоазіатська господиня, у котрої
все доволі часу, щоби кожної не-
ділі, кожного свята і кожного ар-
марку ходити до Костурова, заба-
гати там то до антикарів, то до
почтарів, то до лікарів, та побува-
ти у панства Порубських. Вечером
заходила до своєї їмощини і ре-
портувала, що де бачила, що чу-
ла. Щоби більше зацікавити їм-
ощину, трохи розсміяти, трошки
посердити, то багато сама так
вдумувалася і впевнялася, що таке
чула від антикарів, таке від док-
торки а таке від міської їмощи.
Звичайно розпитувала Синичка ви-
більше про Порубських, бо мала
їх чомусь глибоко в печінках. Та-
кож о. Танасько не долюбляв
о. Порубського, але о. Порубський
„мав плечі“ в консисторії, тому о.
Танасько вирішив, що краще удер-
жувати з Порубськими приязні зв'я-
зини. І так жили собі панство Ти-
сини з панством Порубськими у
наськи з панством Порубськими
„добрий комівіти“. Проте Танасько
не залишав ніякої нагоди приче-
пати Порубським якусь добру за-
питу і тайком ширити вісточки, що
осмішували, або й понижували їх
у своїй кондеканальній. Але пан
Агриппін мало було такої підво-
дної війни, не могла дарувати того
всього, що чула від Петрихи, а
Петриха божилася, що чула від

Вже надійшов великий транспорт шкіряних конфекціонерованих і шкіряних до магазину і в ШІРКАХ до МАГАЗИНУ
Заведення виконує всі замовлення з устаткуванням найновішої моди для Панів сумлінно по цінах не високих. Запобігливість поручає замовляти футра як також помоджувати всілякі направи і переріби в найдешевості сезону літнім. — Прошу надати просянті кредитових умов.

ФУТЕР СТ. СТЕПАНОВИЧА, Львів, площа Варітульна ч. 1.

відомо, що функціонери на прохання на котрому в німецьких Високошкіл на земний семестр 1925 р. мусять виступити протягом не більше 1. березня того року. Прохання самі мусять бути вислані в деканатів, а з того одні йде до міністерства освіти, другий до ректорату німецької школи. Для технік і університетів на пруській території акредитується одне прохання: An das Hohe Preussische Ministerium für Wissenschaft Kunst und Volksbildung — zu Berlin, прот: An das Hohe Rektorat der (Universität — Technische Hochschule) zu Berlin. Для всіх інших шкіл в Німеччині залишається відповідне місце на переговорах німців, які в відповідний спосіб комунікуватимуть по бажанню ректорату Університету. До всіх прохання потрібні такі додатки: 1) Свідчення згоди в оригіналі і нім. перекладі. 2) Посвідчення згоди в нім. мові — по німецьки. 3) Опис життя в нім. мові (коротко). 4) Посвідчення матеріального забезпечення на ч. студії від батьків зга. родичів. Всі прохання та посвідчення мусять бути нотаріально засвідчені. Посвідчення знання нім. мови можна не вказувати, одначе в тому випадку потрібно адапати на нім. інституті та чужинців відповідний іспит, за оплатою 10 нім. марок. Іспити ті не представляють надто великих труднощів. Всі переклади урештеш документів можна робити в Берліні — за попереднім надісланням 4 і 1/2 марки за кожний документ (білий папір). В описі життя, де мусить бути вказано власну роботу, старатись описати, як не часто трапляється успішних студентських шукань, в ролі: Förderer, Helfer, Nachschüßer, u. t. m. На високій нім. школі повинається лише абсолютний гімназія і реальних гімназій. Абсолютних реальних шкіл (7-класових закладів) не прийняти на технічних зовсім, на університетах треба давати доповнюючі іспити. Оплати за навчання німцями семестрово 40—50 дол. Крім того в першому семестрі потрібно 8 дол. на іституцію. Мінімум забезпечення в Німеччині вноситься для студента 30 доларів місячно. В ту суму входить 20 ш. дол. долати, як по доведення білих в одязі, направи червоних, тощо. Багатоюкою Управу Союзу вказує програми викладів за попереднім надісланням для технік 2 марки, на університет 30 ш. дол. Звертаючись до Союзу треба все переслати належним чином, найкраще в німецьких марках, через обіцянки долівих польських грошей. Крім обох прохання всі інші документи і переклади треба посилати в одному пакетику. На перший місяць побуту в Німеччині брати зі собою суму близьку від зазначеного мінімуму забезпечення. В інформаційних справах звертатись до Управу Союзу на адресу: Bund ukrainischer Studentenorganisationen, Berlin-Charlottenburg, Goethestr. 67 a, Deutschland. Простягає членів часисипро передрук.

— **Новий твір українського композитора.** Наказом відомою-німецького видавництва музичної творчості „Universal Edition“ вийшов на світ новий музичний твір відомого нашого піаніста і композитора д-ра. В. Баранського н. заг. „Любов“. Твір складається з трьох частин: а) Самота — туга любови, б) Селенда, в) Біль-Біль — побіда любови. Уже сама форма написання, що різко коливається не тільки українські, але й взагалі слов'янські музичні таланти, свідчать найкраще про вагість того нового твору нашого шановного композитора, коли його претяго видали з паралельними українськими написами у заголовку.

— **Напад на Косіва.** Більшевицький представник у Парижі — Косів — не має шасті. Все хто, на його роботу, казав і хоче його аби забити або бодати вогорубати. Останній випадок стався перед парубками. Косів, коли з жінкою виходив з огоро, забили його люди і ставалися робити. Більшевицький достоянчик кликув на поміч старости, що саме робив службу під його охороною і стався швидко до в'язни.

— **Геройський вчинок українського студента.** Як подати чесний звіт, 11. ч. м. скочила в Празі до Ветана в своєбіжні наміри якась молода дівчина. Студент інженер Ю. Купчинський кинувся за нею в воду і внаслідок життя врятував desperatku від смерті. Чеські часисипи зазначають, що це було вчорішній раз рятівник з багато тяжких як у день.

— **Розстріли за шпигунку в Німці.** Для 9. липня розстріляно в Кілі агіда із засудом Революційного Трибуналу генерала Вельке, офіцера Іванова і урядовця Власова та Шеллгана — всіх за шпигунку на користь Польщі.

— **Будівля вистава.** У Петрограді робить приготування до будівської виставки, яку організують будівські спеціалісти, що недавно приїхали до Росії.

— **Боротьба з огнем.** Нью-Йоркський міліонер Мен розписав конкурс з нагородою 10,000 доларів за винахід штучного огню. Він має на меті зробити таким робом конкуренцію продукції природного

огню, який добується з рогів, а який не буде, на випадок впаходу, оплачувати. Шкоди тоді можна би обмежити продажу огню і зосередити його в руках кількох людей.

— **Цікавий намір.** У Львівській міжнародній конгресу в будівстві тепер міжнародний конгресу в спосіб організування реклами, в якій беруть участь представники всіх країн. Дурить участь представляють там фахові як оголошення та плакати, промислові різнік парни реклами, артисти, письменники та політики.

— **Пасійні видання в Римі.** З нагоди Святого Року йдуть в Рим приготування до будови величезного театру на сайті вогорубу, який міститиме 30,000 людей. Декоративні, над якими працюють великі маляри, відтворюють, як можна вірно, палати, святині та храми Єрусалиму. У цих виставах візьме участь хор з 300 людей. Вистави будуть іти ввечері, при сумерку, щоб виконистати поприроді ефекти заходу сонця. Що до стільки вистав, то вони мають бути протиставленням до талівих славіх пасійних видань в Оберемогі.

— **Амеосанські фільмтропи.** Один багатий промисловець в місті Сен-Луїс записав 740,000 доларів зі свого майна в користь співробітників своєї фірми. Таких робом наймолодших 19-літній хлопчина, що накладала в білі талки марки, одержав 29,000 доларів. На який випадок ми ніколи ще не чули, щоб хтось з наших великих якогось підприємств поливав спадщину своїм боровим співробітникам.

Каригідне нехальство матерей, що не кормить своїх дітей „Біш-коптами“

Позір!

В неділю, для 10. липня ц. р. спішаті всі Українці на фестивалі у Знесінню, який відбудеться на горі біля церкви. — Програма різноманітна, починаючи з таїні. — При звуках музики і добрім буфеті весело перевертеться час на свіжому воздуху. Рівночасно сповімо горожанський об'єднання, бо весь дохід з фестивалю призначений на будову домішки читальні „Простаї“ у Знесінню. — **Комітет.** 65

3 судової салі.

Процес Коригабера і тов. — за обманство і вимушування.

Гроші давав Микитин також посол Розмарин. Цей, явучи гроші, виразно зазначав, що їх Микитини позичкає. Перший раз переслухав Микитина як свідка для 2-го грудня і тоді дістав він від комісії Савіцького 70 зол. На це не писав ніякого квіту. До Савіцького зголошувався Микитин по гроші на основі вказівки підпис. Понятків. Цією дістав гроші у Коригабера від поліційного агента, який передаючи їх сказав, що не в'їсп. Савіцького. Ще іншим разом дістав у помішанню Савіцького 60 зол., які передав йому свуга та на які дав квіт підписаний на ім'я Яковоски. Цей документ на ім'я Яковоски відіслав йому потім експозитура сайдові комісії. Після локальної візи дістав він від Савіцького ще 70 зол. на виїзд до Варшави. Загально дістав він від Савіцького 400 або 450 золотих. Передаючи гроші, Савіцький зазначав, що це від підпис. Понятків. Від Савіцького одержав 200 зол., від інспектора Понятків 300 зол., а всі гроші разом коло 950 зол.

У тому місці Микитин заявляє: Відкликую мої звиняння про те, немож би то я одержав від Коригабера доручення передавати якінебудь листи до редакції „Хліб“, до комісаріату поліції в Перемішлі і до адм. д-ра Грека. По ті листи і довідався частинно від посла Розмарина, а частинно в часі свідства. Від Розмарина довідався про ці листи 28. жовтня на конференції у Коригабера. Він питав Микитина, чи не знає чогось про листи, вислані „Верховною Українською Радою“ до редакції „Хліб“. Микитин відповів, що не знає про них, але вважає їх фальшивими, бо такої української організації нема. Розмарин тоді зазначив, що в листи такі самі листи відіслані були до президента Галича та до мітрополита Шентильського.

Отже спочатку — каже Микитин — я мусів признатися до авторства тих листів, а тепер скажу, чому я це зробив. Коли мене переслухували в характері обвинуваченого, тоді суддя Рутка і протоколянт Д-р Понятків показували мені кілька разів усі названі листи і питали, чи я їх писав. Коли я відповів, що тих листів зовсім не очі ніколи не бачив, тоді Д-р Понятків показав мені мій лист до Коригабера, писаний з Подоль-

НАДІСЛАНО.

За надіслане редакції не відповідає.

Дентистично-технічний заповідник Максиміліян Мол

б. асистент і уповальний д-ра Пахляковського

Львів, вул. Подласного 9.

Для учнів ціни знижені, для вад і ширі 2218 прання і підобування даром. 10-20

сього Готелю. У тому листі деякі були били підкреслені червоним олівцем. Д-р Понятків сказав мені тоді: „А то з Вас злогодушний чоловік. Признайтесь, що Ви писали, бо якщо не признається, то дістане 20 літ“. Описав при комісаріаті Геппеті заявив мені суддя Рутка: „Розкажіть нам, хто Вас вислав до поліції. Надумайтесь“. Так мені говорили через кілька днів. Я боявся, що мене пішуть до поліції, а там то вже не минути мене побой. Звучений амовалюванням я якийсь признався. Тоді сказав я судді Рутці: „Добре я признався, але змісту тих листів не знаю“. Тоді Д-р Понятків сказав: „То нічого не шкодить“ і дав мені їх прочитати. До того Понятків додав: „Краще було би, як би Вас Жиди післали“. Я боявся і сказав, що Жиди мене післали до ком. Кайдана. Обов'язав Д-р Грека ставити тут внесок на виключення протоколянта Понятківського від участі в розправі. Прокуратор внесок піддав, бо має намір покинути Понятківського в характері свідка. Трибунал удався на напад і рішма змінив протоколянта на час звинянь Микитина. На місце Д-ра Понятківського прийшов Д-р Межичський.

При дальшому переслухуванні Микитин каже: „Чи можу заповістувати проти особи Д-ра Межичського, який був теж при свідстві. Маю проти нього узагалі жодні звиняння, які хотім вивести“. Оборона ставить внесок на виключення від розправ і Д-ра Межичського, але трибунал цьому противиться і постановляє до дальшого переслухання. На домагами провідника трибуналу Микитин постоює свої звиняння про спосіб перевозження свідства в суд.

На запит Д-ра Понятківського, хто вислав Микитина до поліції, він спочатку не дав л'якої відповіді. Тоді Д-р Понятків показав йому фотографію зникмих деяких листів, писаних до ком. Кайдана. Суддя Рутка питає, чи Микитин попередив Кайдана про намічений атентат. Микитин відповів, що попередив і не він повторить 40 разів до очей, якщо той буде перекривати. Суддя Рутка каже: „Подумайте що до тих листів“. Микитин думає, що не відноситься до листів, писаних ним до Кайдана, але не було непо-розуміння, бо судді Рутці залежало на листах української Революційної Військової Організації. Для 20. лютого звиняння суддя Рутка, що Микитин його але зрозумів. 21. лютого переслухував його сам Д-р Понятків. Він намовляв Микитина до признання собі авторства тих листів, бо як випадок непризнання загрожувало йому тюрма від 10 до 20 літ. „Я чув, що суддя Рутка виконує на мене пресю, не дав мені спокою. Я побоявся, що на випадок непризнання собі авторства тих листів мене віддадуть на поліцію і там мене стріле така сажа доля, яка стрінула Вербелівну з Ярославля, яку теж переслухував суддя Рутка. Д-р Понятків не переставав мене намовляти до зізнання. Врешті мені листи вперше кілька разів та якісь признався до їх авторства. А далі теж під напором Понятківського я заявив, що мене до Кайдана вислав Жиди. Тут заряджено перерву.

По перерві увійшов Микитин на сядо сильно поднервованим. Визаний до дальших звинянь Микитин підписав з кресла і сказав голосно таке: „Пане судді! В часі мої несприятливості в келі зроблено нині реалізацію та забрано мені мої нотатки і дневники. Прошу полегшити мені те все, бо думаю, що це стається з нашої додержки. Про те нічого не знаю і нащо донесених правдо до відома президії суду“.

Обор. д-р Г. Л. Шкварч ставить тут внесок на перерву розправи та на передачу електричного і безоглядного свідства в справі реаліза, а також домагастись заворот усіх паперів, які забрано в часі його несприятливості.

Провідник трибуналу до Микитина: Чи ви потребуєте тих записок?

Микитин: Так! Провідник трибуналу зарядив перерву і удався особисто до президента суду в шій сирді. По якомусь часі провідник вертає і зазначає: Реаліза зроблено на основі § 24 помисла про напад на вказані, який наказує робити реаліза в часі несприятливості вказ. Закзестіоновані папери переглянув прокуратор і не знайшов

ши в них нічого цікавого, тепер їх повертає. Провідник вертає Микитини папери. По промірі Микитини папери та по змці, що одержав, усе, приступлено до підготування звинянь Микитина, зложених нині у характері свідка.

ОПОВІСТКИ.

Увійтиський хор Д. Котля:
у четвер 16.VII. м. Велл. 2150 20-2
у п'ятницю 17.VII. м. Велл.
у суботу 18.VII. м. Кляйська струм.
у неділю 19.VII. м. Радзіві.

Увійтиський Наддніпринський театр під д-р. Н. Бойка.

Репертуар:
Обертін:
Четвер 16.VII. „Воскресіння“.
Субота 18.VII. „Вихід“.
Неділя 19.VII. „Ой не ходи Грицю“.

На „Рідну Школу“ до Кружка УУТ.
в Коломиї зложив Вл. Зенон Карпачук.
Зі зол. жертвованих на збір абитуриції гімн. з року 1910. Вл. Микола Терпачук.
Від українських купців жито відав до мовину бл. п. Василя Робака. — Старий на Кружку УУТ. в Коломиї складає Вл. Жертвованих сердечну подяку. 67

Дрібні оголошення.

П. УЧИТЕЛКИ на час курсу найдуть вигідне приміщення. Львів, Красних 15, партою на ліво. 55 2-2

МОРЕЛІ завітницькі (апрікози) висіли в 5 кг. кошних опадено на місці платою зол. 15, вишні зол. 10. — Н. Ріом. Залішків. 46 3-3

ХТО з учасників УГА. тиз, що стає з Дмитром Недошкєт і м. з Ходачкова малює, пол. Терпіль, котрий мал бути торжн в повелі 2/1 шпиталі дев'яти британці у Висоці зложити домести батькові Василю Недошкєт в Ходачківі малює п. Борка не ліні. 60 1-2

УРЯД парохіальний пошукує від 1. IX. р. учительку до 5 кл. гімн. і ауча гни на фотопечні. Успів до Адміністративної О. Д. 64 1-1

РУТИНОВАНИЙ солітатор нотаріальний і адвокатський пошукує протеза зголошення до „Шля“ під „Солітатор“.

ГОСПОДИНІ, найкраще з савітничою родиною, пошукує о. Лука Якович Кореліч в. Фірелі. 68 1-2

ОГОЛОШЕННЯ.

За оголошення Редакції не відповідає.

Д-р ЖИГМОНТ ЗЕЛЬЦЕР

до недуг носа, вух, горла і гортани
пересіла опшадію на 53

вул. Ягайлонську 7. і. л.
Телефон ч. 27-81

Лікування Дітерною і д-ром „МЕЛО“

Ширіть наш часопис!
до 24 годин чистить і фарбує темні і світлі жіночі і чоловічі одягність
Академічна 26.

НА СПЛАТИ

поручає П. Т. Адонатія, інженера, Урядовим, Училищам, Училищам і т. д.

ВЗУТТЯ

всіляного рода
„МІКАДО“, вул. Академічна 20.

Академічна Молль в Берліні

улажує:

в суботу, дня 1. верня 1925. р. в л'ях „СОНОЛА“ в Берліні

ВЕЛИКІ ВЕЧЕРИЦІ

з КОТИЛІОНОМ.
Почесний протекторат обирає „СОЮЗ УКРАЇНОК“.

Стріє свідчаний — Початок год. 8:00 нч
66 1-1